

מטאורמים בשיעוריהן שובת

תשפ"ו	בני ברק	ירושלים	חיפה	באר שבע
הדלקת נרות	6:15	6:00	6:06	6:18
מוצאי ב' דר"ה	7:12	7:10	7:11	7:12
רבינו תם	7:47	7:50	7:49	7:50
נא לשמור על קדושת הגליון				

ראש השנה

המלך והחומות

מספר על מלך גדול שבנה סביב ארמונו שבע חומות: חומת אש, חומת מים, חומת חשך, חומת רעש, חומת נחשים, חומת זהב וחומת מראות מבהילים. כל חומה נראתה מפחידה יותר מקודמתה או מפתה יותר.

הכריז המלך: "מי שיעבר את כל החומות ויגיע אלי, אתן לו את בתי לאשה ואעשנו למשנה למלך".

רבים נסו. חלקם נבהלו מהחומה הראשונה ונסוגו, אחרים עברו שתים או שלוש חומות, אבל אז נעצרו מול אוצרות הזהב והכסף שפזרו בין החומות. הם שכחו שרצו להגיע אל המלך ונשארו שם להנות מהתענוגות.

אבל היה אדם אחד, פשוט, עני ולא חכם במיוחד, שפל רצונו היה לראות את פני המלך.

הוא לא עצר, לא נבהל ולא התפתה. הוא עבר את כל החומות, את כל הפחדים ואת כל הפתויים, עד שהגיע לשער האחרון. כשהגיע – לפתע הכל נעלם, החומות התפוגגו, הנחשים נעלמו והמלך עמד מולו מחזק: "כל זה היה אחיזת עיניים", אמר המלך. "רק מי שאוהב אותי באמת – רואה אותי באמת ויכול להגיע אלי". **העולם שלנו מלא חומות** – לא של אבן, אלא של תודעה: חומת הזאוש – "אינני יכול להשתנות", חומת הפחד – "מה יחשבו עלי?", חומת הפתוי – "למה להתאמץ אם אפשר להנות?", חומת ההרגל – "ככה אני – ככה נשארת", חומת הציניות – "עזב זה לא באמת משנה", חומת האשמה – "עשיתי יותר מדי, אין לי סכוי".

אבל **בראש השנה, הקדוש ברוך הוא קורא לנו:** "עברו את החומות, אל תעצרו בגלל הקשיים והפתויים שבדרך, באו אלי!" החומות נראות אמתיות – אבל הן אחיזת עיניים. הפחדים, העצלות, הדחינות – הם רק מסכים. ומי שמוכן להאמין, להתאמץ ולהתקרב – מגלה פתאם שהשמים פתוחים והמלך מחכה לו.

בראש השנה אנחנו לא רק מבקשים סליחה, אנחנו ממליכים. איננו מתחילים ב"על חטא" – אלא ב"מלך על כל העולם כלו בכבודך". למה? כי לפני שמבקשים מחילה, צריך לזכור מי אנחנו. אנחנו לא רק חוטאים, אנחנו בנים אהובים. המלך מחכה לנו. הוא אינו מחפש את החכם ביותר, אלא את מי שאינו מותר, את מי שמוכן לעבר את החומות, להתגבר על הפחד, להניח את התרופים ולפסע קדימה. את מי שמוכן לומר: "אני שלך גם אם אני שבור. גם אם אני רחוק אני בא".

וברגע הזה, כל החומות נופלות וכל המסכים נקרעים. המלך פותח את השער וזוכים להתקרב. (יהלומי המועד)

הצעד הראשון לשנוי

בעיר קטנה באירופה של פעם, חי סנדלר פשוט. הוא היה מכנה בשם "מוטל המתקן", לא מפני שהיה מתקן נעלים בלבד, אלא מפני שהוא לא מכנה את עצמו. בסוף כל יום, היה יושב על ספסל עץ, מניח את הפטיש ואת המסמרים, ולוחש לעצמו: "מוטל, מה תקנות היום? איזו מדה שפרת? על מה התגברת? ומה עוד נשאר לתקן?"

יום אחד, בערב ראש השנה, נכנס לחנותו רב העיר. הוא ראה את מוטל מנקה את השלחן, מסדר את הכלים, ועושה סדר כמו מי שמתכוון לאורחים חשובים. שאל הרב: "מוטל, מה ההתרגשות הזאת?" ומוטל ענה ברצינות: "מחר בא המלך! איך אפגוש אותו כשיש חסר סדר? איך אעמד לפניו כשהנפש שלי מלכלכת? צריך לנקות, לסדר, לתקן".

הרב נדהם. מסנדלר פשוט למד מהו ראש השנה. לא רק יום של מנהגים ושל תפלות, אלא יום שבו האדם עומד לפני המלך ושואל את עצמו: "מה תקנותי? ומה עוד נשאר לתקן?"

ראש השנה הוא זמן של התבוננות אמתית. זה הזמן לשאל את עצמנו בכנות: "איפה אני עומד? במה התקדמתי? מה נשאר

הצעירים הביטו בו בתדהמה. "שופר?! כאן?! בסיביר?! אפילו סדור אין לנו!"

אבל ר' מנדל לא ותר. הוא החל לשאל, לברר ולחפש. יום אחד נגש אליו אפר מקומי, רוסי פשוט, ולחש לו: "אתה מחפש קרן של חיה, נכון? יש לי משהו במחסן..."

ר' מנדל הלך אחריו, ולתדהמתו - מצא קרן איל ישנה, מכסה אבק. הוא נקה אותה, לטש, נסר, קדח... והכין שופר! לא משלם ולא מלשש, אבל שופר!

בערב ראש השנה, התכנסו כל הגולים בצריף עץ קטן. לא היה להם סדור, לא בגדים חגיגיים ולא אכל. אבל היה להם שופר! ר' מנדל תקע בשופר בהתרגשות עצומה. התקיעה שנשמעה לא היתה חזקה, הצליל היה צרוד, שבור, כמעט חנוק.

אבל כלם בכו. התקיעה הזו היתה הצהרה: "למרות הכל - נשארו מאמינים". תקיעת השופר ההיא, שנשמעה בצריף עץ קפוא בסיביר, היתה אולי הצליל הכי טהור ויפה שנשמע באותה שנה בעולם. היא באה ממקום שאין בו כלום, חוץ מאמונה. (יהלומי המועד)

הלכות
כיבוד
24 ואם

'אירכיון' יאיר

הלכות כיבוד הורים ע"פ פסקי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

ללמד תורה ולבקר חולים או לקבל ברכת אביו

שאלה: נהגו בתפוצות ישראל לברך את הבנים בליל שבת (סידור בית יעקב ליעב"ץ, סדר ליל שבת). מסתפק הבן האם ילך לבית אביו לקבל את ברכתו, או שילך ללמד תורה ולבקר חולים.

תשובה: כתב ה"פלא יועץ" (ערך ברכות), שיש לאדם להתאמץ ולהשתדל מאד לקבל ברכת אביו ואמו, ולא יתשלל מלילך בכל ליל שבת ויומו ובחגים לקבל ברכתם, שמלבד שהברכה קרובה להתקיים, שהרי הוריו מברכים אותו בלב ובנפש - גם תחשב לו למצוה היות ומכבד בזה את הוריו, שמראה להם שמחשיב את ברכתם. ובספר "מאה שערים" הקדמון (שער י) כתב, שכשהבן מכבד את הוריו, אז ברכת האבות כשםברכים אותו אינה חוזרת ריקם. הרי שיש לאדם להתאמץ מאד לקבל ברכה מאביו, וזה בכלל כבוד אב, אבל לא יותר הבן על למוד התורה כדי להתברך מאביו, כי גדול תלמוד תורה יותר מכבוד אב, כמבאר בגמרא (מגילה טז:). אבל כשרוצה לבקר חולים - יעדיף ללכת להתברך מאביו, כי בברכת אביו מקיים הבן כבוד אב ואם, ויש בה גם צד של מורא אב, מה שאין כן בבקר חולים יש רק מצות עשה.

(באדיבות הרב בן ציון גולדברג ילדו שליט"א עורך הספר "למען יאירכו"ן" yadlerben@gmail.com)

לתקו?" והאמת היא שאין אדם שאין לו מה לשפר. גם אם נראה שהכל בסדר, תמיד יש פנה בנפש שצריכה נקיון.

וכשאדם מכיר בחסרונו ובוחזר להתקדם, אפילו בצעד קטן, הקדוש ברוך הוא פותח לו שערי רחמים. כי "הבא להטהר - מטייעין בידו". בראש השנה, בשעה שהמלך בשדה והוא מבט על בניו, השאלה הגדולה שהוא שואל אותנו היא: "איפה הלב שלך?"

ומי שמכין את לבו, מסדר את מחשבותיו ומנקה את פנימיותו - זוכה לשנה טובה ומברכת.

אבל עלינו לזכר שיש גם את היצר הרע. הוא אינו מגיע בצורה גלויה ומפתיעה, אינו דופק על הדלת וצועק: "הנני, באתי להפיל אותך!". לא. הוא מתחיל בלחש, בהרגל קטן, במחשבה ש"זו לא בדיקת עברה", בותור זעיר שנואה כמו כלום. אבל כל פרץ קטן הוא סדק בחומה, ומשם - ההתדרדרות מהירה ומסכנת.

רוצח שהוצא להורג, ספר שהכל התחיל ממחק שנגב מחברו בכתה. מעשה קטן, שנואה חסר משמעות - היה הסדק הראשון שממנו נפרצו כל הגבולות.

פעם אחת, בעיר קטנה, נכנס ילד למכלת ולקח בלי רשות ממתק קטן. המוכר ראה ושתק. 'רק פעם אחת', חשב הילד. מאז, התרגל הילד לקחת ממתקים בלי תשלום, לשקר שקרים קטנים ולהתחמק מאחריות. שנים לאחר מכן, כשנעצר על מעשים חמורים, אמר בקול שבור: "אלו מישוה היה עוצר אותי ברגע ההוא במכלת, הכל היה נראה אחרת".

והמסר נוקב: אל תתן ליצר אף פתח. אל תתחיל אפילו בקטן. כל פרץ זעיר הוא התחלה של הרס גדול. כשאדם נועל את הדלת בפני החטא, הוא זוכה לסייע מן השמים להתקדם בעבודת ה'.

בראש השנה אנו נדונים על השנה שתבוא, אבל הדין נבנה מהרגלים קטנים, ממעשים שנראים זניחים. זה הזמן להביט בכל הפתחים הקטנים" שהרשינו ליצר לחדור דרכם. לסגור פרצות, לחזק חומות, להחליט שמעשיו לא נתן לו להכנס. לא במחשבה קטנה, לא בותור זעיר, לא בהרגל ש"נראה בלתי מזיק". כי ראש השנה הוא הזמן להציב גבולות מחדשים, להצהיר בפני עצמנו ובפני הבורא: "אני שומר על הלב שלי, על העינים שלי, על המחשבות שלי. אני בוחר בטוב".

כשאדם מחליט להטהר - גם אם הוא רק בתחלת הדרך - מטייעין בידו. הקדוש ברוך הוא פותח לו דרך, מאמין בו, מעלה אותו ממעמקי הספק והחטא לגבהי רוח של טהרה ושל קרבת אלקים.

וזה כחם של רגעים קטנים. בכל פעם שאדם עוים עיניו מדבר שאינו ראוי, בולם את פיו ומניח למחשבה רעה לחלוף - הוא בונה בתוכו קנין גדול ונצחי ומרחיק מעליו את היצר הרע. (יהלומי המועד)

תקיעת השופר הכי יפה בעולם

השנה היתה תש"ג. מלחמת העולם השנייה בעצומה. רכבת גרוש סוביטית חצתה את מרחבי סיביר הקפואים, עמוסה בגולים יהודים - רבנים, חסידים, נשים וילדים שנעקרו מבתיהם באישון לילה ונשלחו ל"מחנה עבודה" אי שם בקצה העולם.

בין הגולים היה גם ר' מנדל, חסיד מבגד, שזקנו לבן כשגל הסיבירי, אבל עיניו - עיני אש. הוא לא דבר הרבה, אבל כשדבר - כלם הקשיבו. כשהתקרב ראש השנה, הוא לחש: "אנחנו צריכים שופר".

הופיע!

הספר החדש

מטעמים לשולחן שבת תשפ"ד

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות או בטל. 1-800-39-39-38

מבצע ענק! בהתחייבות ל-3 שנים

מזמינים מניו << מקבלים:

נגן DOQO איכותי

20 ש"ח לחודש

*בהתחייבות לשנה 2 ספרים מתנה

לכל שבת וחג

מתנה!

6 ספרים לבחירה ועוד מתנות מוספות!

1-800-39-39-38